

Κεφαλληνίαι.

ἱερεὺς	Ἀθανάσιος Πετριτζής	Ναί	40—	Ὅχι	170.
»	Σταμάτης Δεμοντεσάντος	»	73—	»	137.
»	Σεραφείμ Ζερβός	»	67—	»	143.
»	Ἰωάννης Περιστιάνος	»	47—	»	163.
ἱερομόναχος	Πανὰς	»	81—	»	129.

Ἐπομένως ἐξελέχθη διάδοχος τοῦ Μεταξᾶ ὁ Ζακύνθιος Σοπραμάσαρος, ἐγκριθεὶς καὶ ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ὁ Νικόδημος Μεταξᾶς ἦν ἐκ τῶν οὐχὶ εὐκαταφρονήτων λογίων τῆς ἐποχῆς του, πρόμαχος τῆς ὀρθοδοξίας, πατριώτης ἔνθερος, εὐφραδῆς ἱεροκέρυξ⁽¹⁾. Ἐν τῇ ἐξῆς ἐπιγραφῇ, κεχαραγμένη ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ εἰς Μεταξάτα Ἐπισκοπικοῦ, μνημονεύονται ἐν συνόψει αἱ ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἐκκλησίας γενναῖαι πράξεις τοῦ ἀνδρός.

«Εἰ θέλεις γῶναι, ὦ φίλε παροδίτα, πῶς μὲν ὑπῆρχεν αὐτῇ ἡ ἐπαρχία Κεφαλληνίας, Ζακύνθου τε καὶ Ἰθάκης, τοῦτο πρῶτον γίνωσκε ἀναμφιβόλως ἦν μὲν ἔκπαλαι ἐπίσκοποι τοῖς Νήσοις, καθέδραν δὲ εἶχον τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν. Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ ἑνενηκοστῇ πρώτῳ τῷ χιλιοστῷ πεντηκοστῷ ἔτει γέγονεν ἐπίσκοπος Κεφαλληνίας, Ζακύνθου τε Ἰθάκης καὶ τῶν Στροφάδων Νικόδημος τοῦνομα ὁ Μεταξᾶς, καὶ αὐτὸς πρῶτος ἤγειρε κοινὴν καθέδραν τὸν ναὸν τοῦτον, ὃν ὄρας ἡρμοσμένον· ἄλλος δὲ Νικόδημος, τοῦ προτέρου ἀνεψιὸς ὑπάρχων τοῦ πατραδέλφου, ἐμπιστευθεὶς τὴν ποιμαντικὴν ῥάβδον τῷ χιλιοστῷ ἑξακοσιοστῷ ἔτει καὶ εἰκοστῷ ὀγδόῳ τῷ σωτηρίῳ, θεῷ ζῆλῳ κινηθεὶς, ὡς καὶ ὁ πρῶτος, προσανήγειρε πάνθ' ὅσα βλέπεις· πλὴν ὁ γεγονὼς φεῦ! μετὰ ταῦτα ἀθρόως σεισμός μέγας τε καὶ φοβερός τοῖς πᾶσι, τῷ χιλιοστῷ ἑξακοσιοστῷ ἔτει καὶ τριακοστῷ ἔκτῳ τῷ σωτηρίῳ τῇ τριακοστῇ μηνὸς τοῦ Σεπτεμβρίου, διαφθείρας ἅπαντας ναοὺς καὶ οἴκους, συνδιέφθειρε καὶ ταύτην τὴν καθέδραν· ἀλλ' ὁ προρρήθεις Νικόδημος ὁ νέος ἐμπνευσθεὶς ἔρωτι τῆς πατρίδος, προσέτι ἐπικολύπησε πάλιν τὰ τεῖχη, νεοποιήσας πάσας τὰς κατοικήσεις· οὗτος οὖν δεξάμενος τὴν προστασίαν, χειροτονηθεὶς παρὰ τοῦ πατριάρχου καὶ ὀνομασθεὶς ἀρχιεπίσκοπος Κεφαλληνίας, Ζακύνθου τε Ἰθάκης, προσέτι ἀνετίθασε τὴν ἐπαρχίαν εἰς παμμέγιστον ποίμνην τε καὶ ἀξίαν· εὐρῶν γὰρ ταύτην ἐπισκοπὴν μὲν οὖσαν εἰς ἀρχιεπισκοπὴν ἤγαγε, τῇ βουλῇ καὶ γνώμῃ τῆς ἱερᾶς συνόδου, καὶ τῇ σφραγίδι τῆς Ἀριστοκρατείας τὸ βέβαιον εἰληφώς· ὅς πολλὰ παθῶν ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας οὐδενὸς ἐφείσατο πλοῦτου ἢ μόχθου, οὐδὲ τὰς καταδρομὰς τῶν ἐναντίων ἐφοβήθη πώποτε, ἢ τοὺς κινδύνους, ἀλλὰ πάντα σκύβαλα νομίσας τάδε, πρὸς ἐκεῖνα ἀπέβλεπε τὰ τῆς πατρίδος, ἵνα μὴ τι στερθῇ τῶν προ-

(1) « La sua sacra eloquenza, e la gentilezza del suo portamento gli ottennero la benevolenza di quel beatissimo patriarca Cirillo (Lobberdo, Storia) ».